

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **L. K.**, zast. společností UNTAX, s.r.o., se sídlem v Praze 10, U Továren 256/14, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** (jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové), se sídlem v Brně, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 22. listopadu 2012, čj. 6924/12-1300-608554, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Žalobce se domáhal přezkoumání shora identifikovaného rozhodnutí, jímž Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání do dodatečného platebního výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. až 4. čtvrtletí roku 2009.

V žalobě uvedl, že žalovaný svůj výrok založil na tvrzení, že žalobce v daňovém řízení neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání faktického přijetí zdanitelného plnění od deklarovaného plátce daně a faktické použití právě tohoto

zdanitelného plnění pro ekonomickou činnost. Konkrétně se jednalo o výdaje za náhradní díly na opravu jeho vozidel, které používal v rámci výkonu své podnikatelské činnosti - autodopravy. Závěr žalovaného v tom smyslu, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně faktického přijetí zdanitelného plnění od deklarovaného plátce daně a faktického použití tohoto plnění pro ekonomickou činnost, je závěrem vadným. Jak vyplývá z provedeného dokazování, žalobce důkazní břemeno unesl, a proto považuje žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí vydané v prvním stupni za rozhodnutí nesprávné a nezákonné.

Uvedl, že správce daně ve zprávě o daňové kontrole konstatoval určitá fakta, aniž by z nich činil právní závěry. Žalovaný tato fakta také zmiňuje. Proto žalobce považuje za nutné tato fakta komentovat a uvést na pravou míru.

Žalobce zdůraznil, že správci daně v daňové kontrole poskytl komplexní a přesvědčivé vysvětlení a popis toho, jakým způsobem byly pořízené náhradní díly použity. Na žádost samotného správce daně žalobce při ústním jednání dne 12. 1. 2011 pak poskytl komplexní vysvětlení toho, jak předmětné náhradní díly byly použity a na jakých konkrétních vozidlech byly při opravách spotřebovány. Tento fakt ostatně sám správce daně ve zprávě o daňové kontrole zmiňuje. Toto vysvětlení žalobce se v následném řízení osvědčilo jako pravdivé, když složenými svědectvími osob provádějících předmětné opravy a záznamy o provedených opravách (sešitem "dílna") bylo tvrzení žalobce ze dne 12. 1. 2011 prokázáno jako správné a pravdivé. Tím ostatně žalobce splnil požadavky správce daně uvedené ve výzvě k doložení dokladů při daňové kontrole vydané dne 29. 11. 2010 pod č.j. 55202/10/253931601042. Žalobci se tak podařilo prokázat přijetí zdanitelného plnění a jeho použití pro svoji ekonomickou činnost. Jediné, co se nepodařilo žalobci zcela prokázat, je ta okolnost, jakým způsobem dodavatel náhradní díly žalobci dopravil. Dlužno podotknout, že žalobce v této věci důkazní břemeno nestíhá. Totiž dopravu náhradních dílů v drtivé většině případů zajišťoval sám dodavatel a žalobce se na dopravě náhradních dílů nikterak nepodílel. Proto nemá a ani nemůže mít o této dopravě bližší informace. O tom, že ho v takové věci důkazní břemeno nestíhá, žalobce utvrzuje i ustálená judikatura Ústavního soudu ČR a Nejvyššího správního soudu ČR. Například podle nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 24. 4. 1996 sp. zn. Pl.ÚS 38/95 má žalobce za povinnost prokazovat k výzvě správce daně jen ty skutečnosti, které sám tvrdí. Dále podle názoru Ústavního soudu ČR nelze po žalobci požadovat provedení důkazu o skutečnosti, na které se sám nepodílel, a to podle odůvodnění rozhodnutí Ústavního soudu ČR ze dne 15. 5. 2001 sp. zn. IV. ÚS 402/99. Dále pak podle názoru Nejvyššího správního soudu ČR zveřejněného v rozsudku ze dne 25. 3. 2005 č.j. 5 Afs 131/2004-45 nelze po žalobci požadovat prokazování skutečností týkajících se daňové povinnosti jiného subjektu. Z uvedené právní argumentace je pak patrné, že prokazování dopravy v režii dodavatele nelze podřadit pod množinu skutečností, které by byl žalobce v rámci jím neseného důkazního břemene prokazovat. Naopak dopravy náhradních dílů, které žalobce realizoval sám (od dodavatele TOPAS, spol. s r. o., dne 15. 4. 2009 - daňový doklad

č. 09/0415, od dodavatele ARMFOREST, s.r.o., dne 5. 10. 2009 - daňový doklad č. 20091008, dne 12. 11. 2009 - daňový doklad č. 20091115 a dne 22. 12. 2009 - daňový doklad č. 20091223) žalobce prokázal. Vyzvednutí náhradních dílů u dodavatele TOPAS, spol. s r. o., dne 15. 4. 2009 bylo prokázáno záznamem o provozu motorového vozidla řízeného žalobcem, ze kterého vyplývá, že žalobce se se svým vozidlem RZ RK 8958 v uvedený termín nakládky v příslušném místě vyskytoval a tedy náhradní díly u dodavatele vyzvedl. Dále pak vyzvednutí náhradních dílů u dodavatele ARMFOREST, s.r.o., dne 5. 10. 2009, 12. 11. 2009 a dne 22. 12. 2009 bylo prokázáno záznamy o provozu motorového vozidla řízeného panem P. J. (dne 5.10.2009, RZ 3H7 0630), žalobcem (dne 12. 11. 2009, RZ 8958) a panem D. C. (dne 22. 12. 2009, RZ 4H1 7964), kteří se v uvedené termíny nakládky v příslušném místě vyskytovali a tedy náhradní díly u dodavatele vyzvedli.

K námitce žalovaného, že záznamy o provozu vozidla neobsahují potvrzení dodavatele razítkem společnosti ARMFOREST, s.r.o., a TOPAS, spol. s r.o., o předání zboží, žalobce uvedl, že v případě, že byla zajišťována doprava pro žalobce jeho vlastními dopravními prostředky, pracovníci žalobce razítka od dodavatelů neshromažďovali, protože k tomu nebyl žádný racionální důvod.

K námitce správce daně, že na záznamech o provozu motorového vozidla není uvedeno razítko dodavatele, svědek P. J. při svém výslechu dne 6. 12. 2011 zřetelně uvedl, že razítka dodavatelů u přeprav se vždy uvádějí jen tehdy, jedná-li se o přepravu pro třetí osoby. V okamžiku, kdy se jedná o přepravu pro vlastní potřeby žalobce, taková razítka se nedávají. Tato praxe je pochopitelná z toho důvodu, že při vyúčtování přepravy třetím osobám je nutné mít případně důkazní prostředky o provedení přepravy v případě, že by se objednavatel zdráhal dopravu uznat a zaplatit.

Žalobce tak považoval za nepochybné, že principem věcné shody v daňovém řízení prokázal pořízení předmětných náhradních dílů od dodavatelů TOPAS, spol. s r.o., a ARMFOREST, s.r.o. Svědectví pana P.J., pana L. K. a pana J. B. dokazují, že vozidla žalobce opravovali a při opravách používali právě náhradní díly, které byly předmětem dodávek od společnosti TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o. O tom svědčí i další důkaz ve formě sešitu "dílů".

Dále žalobce k zápisům opravy dne 26. 8. 2008 a dne 19. 10. 2008 o opravách vozidla s RZ 4H1 7964, konstatoval, že žalovaný z technického průkazu vozidla zjistil, že až do 11. 10. 2009 předmětné vozidlo bylo evidováno s RZ 3H9 0133, a proto důkaz ve formě sešitu označil za nevěrohodný. Takovou úvahu žalovaného označil žalobce za zkratkovitou a založenou na neúplném dokazování. Žalovaný měl v případě takových pochybností doplnit dokazování, což je ostatně i jeho povinností. Řídil-li by se žalovaný zákonem a své úsudky založil výlučně na

důkazech a nikoli své fantazii, zjistil by, že tento fakt nikterak nezpochybňuje správnost a věrohodnost záznamů v sešitě "dílna".

Žalobce připomenul, že žalovaný má za povinnost podle ust. § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zajistit, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Pakliže žalovaný přišel v odvolacím řízení s novým právním závěrem (nevěrohodnost záznamů v sešitě "dílna"), měl ho opřít o patřičná skutková zjištění. To žalovaný neučinil, u svědků ani u žalobce nezjistil důvody a okolnosti předmětného záznamu, čímž zatížil řízení vadou, která má za následek nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Ostatně, jak již bylo zjištěno v předmětné věci, příslušným policejním orgánem č.j. KRP-67796-73/TČ-2012-050781, záznamy v sešitě "dílna" byly vždy vedeny výlučně pro vlastní potřebu žalobce a pro jeho vlastní evidenci oprav na konkrétních vozidlech proto, aby bylo zřetelné, jaké části, na kterých vozidlech byly v minulosti opravovány. Vedení takové evidence není uloženo žádným zákonem a žalobce ji vedl zcela dobrovolně. Při výslechu před policejním orgánem svědci J. B. a L. K. shodně uvedli, že záznamy o opravách byly prováděny za provozu na různé papíry či sešity, které si pak následně žalobce přepisoval do sešitu "dílna", aby měl komplexní přehled o opravách. K tomuto přepisování údajů do sešitu "dílna" docházelo až následně, tedy s jistým časovým zpožděním. Za rok 2009 žalobce tyto údaje do sešitu "dílna" přepsal až na přelomu roku 2009/2010, tedy v době, kdy vozidlo mělo již novou registrační značku. S ohledem na to, že se jednalo o záznamy určené výlučně pro potřeby samotného žalobce, napsal v době přepisování do sešitu "dílna" novou registrační značku právě proto, aby mohl k tomuto konkrétnímu vozidlu za nových okolností (nová registrační značka) provedené opravy správně přiřadit.

Žalobce zdůraznil, že důkazem o zaplacení za předmětné náhradní díly jsou právě samotné doklady o zaplacení vystavené společnostmi TOPAS, spol. s r. o., a ARMFOREST, s.r.o. Jejich předložením se důkazní břemeno přesouvá na žalovaného podle ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Důkazní sílu těchto listin či jejich věrohodnost musí žalovaný vyvrátit a zároveň musí identifikovat konkrétní skutečnosti, které věrohodnost takových důkazů předložených žalobcem zpochybňují. O tom ostatně svědčí i bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu ČR, například pak rozsudky č.j. 2 Afs 24/2007-119, dále pak č.j. 9 Afs 30/2008-86 či č.j. 1 Afs 39/2010-124. Obdobně pak judikuje i Ústavní soud ČR ve svém nálezu ze dne 29.10.2002 sp. zn. II. ÚS 232/02.

Zpochybňování předložených dokladů námitkou žalovaného, že z předmětných dokladů není možné zjistit osobu zodpovědnou za vystavení dokladu ani identifikaci osoby přebírající úhradu za doklad, je dle žalobce námitkou zcela lichou. Není obvyklé, aby na dokladech o zaplacení byly konkrétní osoby identifikovány. Doklady o zaplacení byly vystaveny jménem právnické osoby a osoba, která náhradní díly žalobci předala, zároveň potvrdila i zaplacení. V některých

případech osoba předávající náhradní díly společně s doklady, měla doklady již předem vyhotovené. Není v moci žalobce, aby osoby uvedené na těchto dokladech identifikoval, dokonce to není ani jeho povinností, dokonce to není ani zvyklostí. Žalobce se nechoval nijak neobvykle ani lehkomylně a jeho jednání ani náznakem nezavdává důvody pochybovat o tom, že doklady o zaplacení jsou autentické a zaplacení potvrzují. Nadto nelze po žalobci spravedlivě požadovat, aby identifikoval lustrací dokladů totožnosti osoby, se kterými obchoduje. Žalobci taková povinnost žádným obecně závazným právním předpisem uložena není, navíc k tomu není kompetentní a navíc toto není ani při obchodování mezi různými subjekty obvyklé. Jak již žalobce zmínil vpředu, žalovaný jen zneužívá okolností běžného hospodářského života k vykonstruování závěrů, že žalobce důkazní břemeno neusnesl. Totiž žádný daňový subjekt, bude-li vystaven obdobným důkazním požadavkům ze strany žalovaného, by v těchto intencích nemohl uspět při prokázání zaplacení, bude-li disponovat jen účtenkou o nákupu z běžného obchodu. Žalobce tedy považuje logiku uvažování žalovaného a z toho vyplývající nesmyslné důkazní požadavky za nesprávné.

Žalobce tak dospěl k závěru, že bylo prokázáno zaplacení dodávek předmětných náhradních dílů. Jako důkaz slouží doklady o zaplacení. Žalovanému se nepodařilo tyto důkazy vyvrátit či je jen zpochybnit a žalovaný tak neunesl důkazní břemeno. Dále bylo tzv. principem věcné shody prokázáno, že náhradní díly předmětnými dodavateli byly žalobci dodány a použity pro ekonomickou činnost žalobce. Žalobce totiž, jak bylo v řízení prokázáno složenými svědectvími a záznamy o provedených opravách v sešitě "dílna", předmětné náhradní díly spotřeboval při opravách konkrétních vozidel. Správce daně a žalovaný se účelově dopouštějí nesprávného závěru, když tvrdí, že zápisy v sešitě zvaném "dílna" neprokazují, jaké náhradní díly byly na uvedené opravy použity. Správce daně i žalovaný mají za povinnost podle ust. § 8 odst. 1 daňového řádu hodnotit důkazy ve vzájemných souvislostech, a nikoli jen jednotlivě. Hodnocením důkazů ve vzájemných souvislostech lze mít za prokázané, že dodané náhradní díly dodavateli TOPAS, spol. s r. o., a ARMFOREST, s.r.o., byly použity, a proto dodány. Totiž, jak je patrné ze soupisu jednotlivých náhradních dílů dle dodacích listů, dále pak ze specifikace toho, které náhradní díly byly použity na která vozidla, ze soupisu provedených oprav v sešitě "dílna" a ze složených svědectví osob, které opravy provedly, byly tyto opravy v uvedeném rozsahu za použití předmětných náhradních dílů provedeny. Tvrzení žalovaného o tom, že to z těchto důkazů není patrné, je jen prázdnou proklamací, která nemá oporu v provedeném dokazování.

Dále žalobce shrnul, že v okamžiku, kdy přepravu náhradních dílů zajišťoval jejich dodavatel, žalobce v této věci nestíhá žádné důkazní břemeno. Tam, kde žalobce dopravu zajišťoval sám, příslušná vysvětlení o dopravě a vhodné důkazy navrhl. Z dodávek od společnosti TOPAS, spol. s r. o., žalobce zajistil přepravu náhradních dílů pouze v jednom případě (daňový doklad č. 09/0415), kdy osobně žalobce dne 15. 4. 2009 převzal od dodavatele náhradní díly v Praze na parkovišti společnosti MINAR, Libušinská ulice, kde i za náhradní díly v hotovosti zaplatil.

Přepravu zboží žalobce zajistil svým vozidlem RZ RK 8958. Přepravu náhradních dílů od společnosti ARMFOREST, s.r.o., zajistil žalobce. Přepravu náhradních dílů z Frýdku-Místku, které byly předmětem daňového dokladu č. 20091008, zajistil vozidlem RZ 3H7 0630 pan P.J., kdy zboží dne 5. 10. 2009 vyzvedl ve výdejním skladu společnosti ARMFOREST, s.r.o., u příležitosti uskutečnění přepravy pro smluvní zákazníka. Přepravu náhradních dílů z Frýdku-Místku, které byly předmětem daňového dokladu vystaveného společností ARMFOREST, s.r.o., č. 20091115, zajistil svým vozidlem RZ RK 8958 žalobce, kdy zboží dne 12. 11. 2009 vyzvedl ve výdejním skladu společnosti ARMFOREST, s.r.o. Přepravu náhradních dílů z Frýdku-Místku, které byly předmětem daňového dokladu vystaveného společností ARMFOREST, s.r.o., č. 20091223, zajistil vozidlem RZ 4H1 7964 pan D. C., kdy zboží dne 22. 12. 2009 vyzvedl ve výdejním skladu společnosti ARMFOREST, s.r.o., u příležitosti uskutečnění přepravy pro smluvního zákazníka.

Žalobce označil za nesprávný závěr žalovaného, že společnosti TOPAS, spol. s r. o., byla dnem 16. 11. 1999 zrušena registrace plátce daně z přidané hodnoty, v důsledku čehož žalobce neměl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z plnění poskytnutých společností TOPAS, spol. s r. o., po tomto datu. Upozornil, že rozhodnutí bylo společností TOPAS, spol. s r. o., dne 15. 10. 1999 doručeno fikcí. Žalobce k tomu zdůraznil, že rozhodnutí jsou pro příjemce právně účinná jen tehdy, jsou-li jim řádným způsobem doručena. Jak je ze způsobu doručování patrné, společnost TOPAS, spol. s r. o., se na adrese svého sídla nezdržovala. Potom bylo povinností jejího místně příslušného správce daně postupovat podle ust. § 19 odst. 1 tehdy platného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a rozhodnutí o zrušení registrace plátce daně z přidané hodnoty vydané dne 27. září 1999 pod č.j. 152178/99/902/2863 doručit veřejnou vyhláškou. Místně příslušný správce daně společnosti TOPAS, spol. s r. o., tak v rozporu se zákonem nepostupoval a tedy příslušné rozhodnutí o zrušení registrace nebylo řádně doručeno. Pak rozhodnutí o zrušení registrace plátce daně z přidané hodnoty vydané dne 27. 9. 1999 pod č.j. 152178/99/902/2863 není právně účinné a společnost TOPAS, spol. s r. o., v době dodání náhradních dílů byla řádně registrovaným plátcem daně z přidané hodnoty. Proto uplatněný nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z předmětných náhradních dílů byl uplatněn v souladu se zákonem.

Ohledně nároku na odpočet daně z přidané hodnoty z plnění přijatých ve 4. čtvrtletí 2009 od společnosti ARMFOREST, s.r.o., žalobce uvedl, že není pro posouzení věci vůbec relevantní, jakým způsobem místně příslušný správce daně společnosti ARMFOREST, s.r.o., hodnotí spolupráci s tímto daňovým subjektem. Totiž žalobce není odpovědný za to, zda a jakým způsobem si společnost ARMFOREST, s.r.o., plní své povinnosti vůči svému místně příslušnému správci daně. Není proto vůbec rozhodné, že Finanční úřad ve Frýdku-Místku klasifikoval tuto společnost jako nekontaktní a neplnící si své povinnosti.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že pro vznik nároku na odpočet daně je třeba nejen deklarování zdanitelného plnění při splnění formálně

právních náležitostí, ale tento nárok vzniká teprve v důsledku faktického přijetí zdanitelného plnění. Stav formální tedy není rozhodující, rozhodující je prokázání faktického stavu, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění od deklarovaného plátce daně a faktické použití právě tohoto zdanitelného plnění pro ekonomickou činnost.

Žalovaný uvedl, že si žalobce zdaňovací období 2. a 3. čtvrtletí 2009 uplatnil nárok na odpočet daně z dokladů od společnosti TOPAS, spol. s r.o., kde předmětem fakturace byly dodávky náhradních dílů na nákladní automobily. Správce daně zjistil dožadáním u místně příslušného správce daně – Finančního úřadu v Liberci, že této společnosti byla zrušena registrace plátce DPH ke dni 16. 11. 1999 pro neplnění zákonných povinností plátce. K tomu ze spisového materiálu žalovaný zjistil, že rozhodnutí o zrušení registrace bylo doručeno uplynutím lhůty. Na doručovací adrese firma TOPAS, spol. s r.o., před i po datu 16. 11. 1999 poštu přebírala, pouze některé písemnosti byly doručeny uplynutím lhůty. Z ničeho nevyplývá, že by se firma na adrese svého sídla nezdržovala, tudíž ani nelze dovozovat, že rozhodnutí nebylo doručeno v souladu se zákonem a je tudíž právně neúčinné.

Dále žalovaný uvedl, že odvolací námitky ve věci prokázání skutečného pořízení náhradních dílů od deklarovaného dodavatele nemají oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Žádný ze svědků nepotvrdil, že náhradní díly byly pořízeny od společnosti TOPAS, spol. s r.o., stejně jako nepotvrdil přepravu. Původ náhradních dílů rovněž neprokazuje sešit „dílňa“, kde byly zaznamenány prováděné opravy. Zaplacení žalobce prokázal pouze formálními důkazy - doklady o zaplacení, které samy o sobě nemohou prokázat skutkový stav. Navíc společnost TOPAS, spol. s r.o., měla od roku 2000 zrušeno živnostenské oprávnění na provozování obchodní činnosti, za rok 2009 nepodala přiznání k dani z příjmů a nikdo ze svědků nepotvrdil, že by obdržel peníze na úhradu náhradních dílů, ani že by tuto úhradu provedl. Listinné důkazní prostředky tak nemohl správce daně osvědčit jako důkaz. Žalovaný konstatoval, že důkazní břemeno ve věci skutečného přijetí předmětných náhradních dílů od deklarovaného dodavatele by žalobce neunesl ani v případě, že by tento dodavatel byl plátcem DPH.

Dále žalovaný uvedl, že si žalobce za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2009 uplatnil nárok na odpočet daně z dokladů vystavených společností ARMFOREST, s.r.o., v celkové výši 470 721 Kč. Dle sdělení místně příslušného správce daně – Finančního úřadu ve Frýdku-Místku, je tato společnost nekontaktní, sídlo společnosti je fiktivní, za rok 2009 nepodala přiznání k dani z příjmů právnických osob, podává jen přiznání k dani z přidané hodnoty, přičemž daňové povinnosti nehradí. Správci daně tak vznikly pochybnosti o přijetí zdanitelných plnění od deklarovaného dodavatele, proto žalobce vyzval k prokázání skutkového stavu (výzva č.j. 55202/10/253931601042 ze dne 29.11.2010). Dne 12. 1. 2011 předložil žalobce ke každé faktuře doklad o platbě v hotovosti. Tyto doklady nebyly očíslovány, byl na nich uveden odkaz na fakturu. Dále předložil dodací listy, na nichž bylo doplněno číslo vozidla, na které byly náhradní díly použity. Do protokolu o ústním jednání uvedl, že jednal s panem R., který rovněž převzal peníze. Přeprava

náhradních dílů byla prováděna různě, buď dodavatelem nebo odběratelem, toto již nelze doložit. Opravy vozidel byly prováděny v pronajaté dílně v Ještěticích vlastními zaměstnanci. Na dotaz správce daně, kdo a kde náhradní díly převzal, zda přijetí bylo podchyceno na skladových kartách nebo doloženo příjemkami, žalobce uvedl, že příjem podchycen není, zboží šlo rovnou do spotřeby. Náhradní díly byly přebírány na různých místech, někdy žalobcem, jindy některým z řidičů. Peníze byly předány vždy tomu, kdo díly přivezl, přičemž nebyla zjišťována totožnost této osoby. K důkazu toho, že předmětné náhradní díly byly použity pro ekonomickou činnost, žalobce navrhl výslech svědků pana P. J., pana J. B., pana V. F. a pana L. K., kteří se na montážích podíleli. K prokázání přepravy do provozovny od deklarovaného dodavatele, navrhl výslech svědka pana P. J., pana L. K. a pana D. C., kteří dle tvrzení žalobce od dodavatele díly vyzvedávali a hradili. Dále předložil záznamy o provozu vozidel, která měla přepravovat náhradní díly od dodavatele.

Žalovaný dále uvedl, že svědek P. J. byl zaměstnán jako řidič a údržbář. Neví, odkud díly byly, nikdy nebyl přítomen přebírání dílů, doklady o převzetí nepodepisoval. Dle tvrzení žalobce měl svědek cestovat dne 5. 10. 2009 do Frýdku-Místku, kde měl od společnosti ARMFOREST, s.r.o., díly uvedené na faktuře č. 20091008 převzít. Svědek odpověděl, že to nemůže říct, neboť zboží je zabalené, tak neví, co tam bylo. Nepamatoval si, že by zboží hradil. Po předložení sešitu „dílňa“ potvrdil, že záznamy, u kterých je uveden jeho podpis, podepsal a uvedené práce provedl. Svědek J. B. uvedl, že je zaměstnancem žalobce od července roku 2010. V roce 2009 prováděl práce „na revanš“, peníze nechtěl. Pracoval v dílně v Ještěticích. Odkud žalobce vozil náhradní díly, nevěděl. Nevěděl, od jakých firem byly, nikdy nebyl u toho, když díly přivezla jiná firma. Svědek potvrdil, že práce uvedené v sešitě „dílňa“ vykonal, podpisy jsou jeho. Svědek V. F. uvedl, že pro žalobce prováděl několik oprav. Žádné práce kromě převodovky na vozidle DAF nefakturoval. Nikdy nebyl přítomen přijetí nějakých náhradních dílů. K záznamům prací v sešitě „dílňa“ uvedl, že sešit nikdy neviděl. Na otázku, zda může potvrdit provedení těch prací, které jsou na něj zaznamenány v sešitě uvedl, že si všechno nepamatuje, vybavuje si opravu „výměna diferáku“ ze dne 13. 4. 2009. Svědek L. K. uvedl, že v roce 2008 byl studentem a pro otce pracoval bez smlouvy a dostával za to kapesné. Vypomáhal na dílně s opravami. Od kterých firem byly díly nakupovány, neví. Nikdy díly nepřebíral, nevzpomíná si, zda byl u dodání nebo dovezení dílů přítomen. Potvrdil, že práce zaznamenané v sešitě „dílňa“ provedl a podepsal. Žalovaný k tomu uvedl, že svědecké výpovědi neprokázaly ani pořízení náhradních dílů od deklarovaného dodavatele, ani úhrady tomuto dodavateli. Svědci potvrdili uskutečňování ekonomické činnosti – oprav, ale nevěděli, odkud díly pocházejí. Nesouhlasil s vykonstruovaným závěrem žalobce, že zápisy v sešitě „dílňa“ prokazují použití dílů od deklarovaného plátce. Je logické, že ze samotných záznamů provedených oprav nelze dovodit a prokázat, že byly použity díly od konkrétního dodavatele. Je třeba však zdůraznit fakt, že správce daně zpochybnil věrohodnost tohoto důkazního prostředku. V sešitě jsou zaznamenány opravy pro konkrétní vozidlo RZ – 4H1-7964. Registrační značka byla vozidlu

přidělena až 12. 10. 2009, přitom opravy k této značce jsou zaznamenány v sešitě „dílňa“ jak v roce 2008 a 2009, tedy před přidělením značky. Vozidlo mělo od 16. 10. 2008 do 11. 10. 2009 značku RZ 3H9 0133, předtím RZ 2Z2 3366. Uvedené dokládá, že sešit zvaný „dílňa“ byl psaný dodatečně, nikoli v době, kdy měly být náhradní díly použity. Žalovaný k tomu uvedl, že ze záznamů o provozu vozidel vůbec nevyplývá, že náhradní díly byly pořízeny od deklarovaného dodavatele.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že daňové břemeno je na straně daňového subjektu, resp. je na něm, aby dostatečně prokázal svá tvrzení rozhodná pro správné vyměření daně, přičemž správce daně má v rámci zásady volného hodnocení důkazů posoudit každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. (srov. ust. § 8 odst. 1 daňového řádu). Takto správce daně ostatně postupoval i v tomto případě. Žalobce se sice v řízení pokusil svá tvrzení prokázat, nicméně neměl dostatek důkazů pro to, aby se mu dopravu náhradních dílu od dodavatele k němu prokázat podařilo. Dlužno podotknout, že žalobce v této věci důkazní břemeno nestíhá. Dále žalovaný uvedl, že ze záznamu o použití určitého náhradního dílu nelze dovodit, že by tento díl byl pořízen od deklarovaného dodavatele. Sama skutečnost, že v den uvedený na záznamu vozidlo projíždělo stejným městem, není věrohodným důkazem, kterým by žalobce prokázal tvrzený fakt. Na záznamech jsou sice razítka firem, pro které byla cesta uskutečněna, avšak razítko deklarovaného dodavatele na nich není ani v jednom případě. Převážu se dostatečně nepodařilo vysvětlit ani svědeckými výpověďmi svědků P.J., L. K. aj. B., které jsou zaznamenány v protokolech a rekapitulovány a hodnoceny v odůvodnění předmětného rozhodnutí o odvolání (str. 5). Žalovaný vyslovil souhlas s názorem žalobce, že neexistuje zákonná povinnost, na jejímž základě musí vytvářet sešit prokazující opravy jednotlivých vozidel. Na druhé straně je však na žalobci, aby svá tvrzení opřel o relevantní důkazní materiál, který nevyvolá žádnou pochybnost o tom, že byly předmětné náhradní díly skutečně na konkrétní vozidla spotřebovány. Žalovaný připustil, že předávající osob nemusí být bezpodmínečně na dokladech identifikována, na druhou stranu žalovaný v kontextu s ostatními nevěrohodnými důkazy prokázal naprosto spolehlivě, že předložené formální důkazy nemají oporu ve zjištěném skutkovém stavu. K námitce žalobce, že zrušení registrace společnosti TOPAS, spol. s r.o., jako plátce daně z přidané hodnoty na základě rozhodnutí doručeného fikcí není účinné, žalovaný uvedl, že společnost běžně na uvedené adrese poštu přebírala, přičemž některé písemnosti byly doručeny fikcí, kdy uplynula zákonná lhůta. Nenastala přitom skutečnost předpokládaná ust. § 19 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, účinného v dané době, která by měla být důvodem pro doručování veřejnou vyhláškou. Rozhodnutí o zrušení registrace nabylo právní moci dnem 16. 11. 1999 a žalobcovo tvrzení o neúčinnosti doručení je dle žalovaného irelevantní. K dodávce náhradních dílů od společnosti ARMFOREST, s.r.o., žalovaný uvedl, že svědecké výpovědi jednoznačně neprokázaly, že byly náhradní díly skutečně pořízeny od deklarovaného dodavatele a jemu i uhrazeny. Příjem zboží nebyl ani zaznamenán na skladových kartách nebo doložen příjemkami, jak uvedl žalobce do protokolu. Dále nebyla zjišťována totožnost osoby, která díly

převzala, daňové doklady nebyly očíslovány. Rovněž nesrovnalosti dodatečně vyhotoveného sešitu „dílňa“ přispěly k jednoznačnému závěru správce daně, že žalobce neměl na daňový odpočet nárok.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili, a usoudil následovně.

Z obsahu správního spisu v průběhu přezkumného řízení vyplynulo, že při daňové kontrole zahájené dne 3. 11. 2010 zjistil správce daně u žalobce přijaté faktury za nákup náhradních dílů od společností TOPAS, spol. s r.o., a ARMFOREST, s.r.o. Na základě dokladů o jejich úhradě si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Výzvou ze dne 29. 11. 2010 správce daně žalobce vyzval k prokázání, že zdanitelná plnění převzal právě od shora uvedených společností. Při ústním jednání dne 12. 1. 2011 žalobce předložil faktury s označením vozidla, na něž byly použity. Dále předložil nečíslované příjmové doklady dodavatelů. K dopravě sdělil, že byla prováděna různě a způsob nelze doložit. Za TOPAS, spol. s r.o., jednal a peníze převzal pan Jelen. Žalobce konstatoval, že platil osobně při přebírání zboží proti pokladnímu dokladu. Opravy prováděl v dílně v Ješteticích za pomoci svých zaměstnanců. Žalobce rovněž předložil faktury, dodací listy a doklady o platbě v hotovosti společnosti ARMFOREST, s.r.o. Peníze přebíral pan R.. Doprava byla prováděna různě a opravy prováděli zaměstnanci v pronajaté dílně v Ješteticích. Dále žalobce konstatoval, že nemá záznamy o náhradních dílech ve skladové evidenci, neboť šly rovnou do spotřeby. Místo přebírání a osobu přebírající náhradní díly nebyl schopen doložit. Uvedl, že peníze předával tomu, kdo díly přivezl a neověřoval totožnost těchto osob ani to, zda jsou oprávněny jménem dodavatele jednat.

Dále krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že svědek P. J. vypověděl, že ve zdaňovacím období roku 2009 pracoval u žalobce jako řidič nákladních automobilů, opravoval nákladní automobily v dílně v Ješteticích. Nevěděl, od jakých firem pocházely náhradní díly, nebyl přítomen jejich přebírání v dílně ani je nejezdil do nějaké firmy přebírat. K placení za dodávky uvedl, že platil pravděpodobně žalobce. Nevzpomenul si, že by platil on osobně. Uvedl, že v záznamech o provozu vozidla nejsou razítka firem dodávajících žalobci, ale pouze třetím osobám. Z další svědecké výpovědi J. B. vyplynulo, že u žalobce v roce 2009 pracoval na oplátku za dřívější pomoc na stavbě domu. Peníze nechtěl. Prováděl údržby a opravy vozidel. Neuvedl konkrétně, kolik hodin odpracoval. Vypověděl, že nebyl při přebírání náhradních dílů, nebyl přítomen ani dovezení náhradních dílů dodavatelem a neznal jejich původ. K ručně vedenému sešitu „dílňa“, uvedl, že se do něj zaznamenávaly opravy prováděné na autech. Konkrétní výčet 11 záznamů oprav s uvedením dne, vozidla, v některých případech i opravované části vozidla svědek potvrdil. Svědek V. F. vypověděl, že pro žalobce opravoval převodovku na automobilu DAF, u něho doma, v Solnici. Náhradní díly vyzvedával na jméno žalobce v Pardubicích v DAFu a tuto opravu žalobci

fakturoval, protože to byla velká oprava. Občas žalobci pomáhal a radil, a to v Ještěticích a v Kostelci. O ručně vedeném sešitu „dílňa“ nic nevěděl. Uvedl, že opravy, u nichž byla potřebná počítačová diagnostika, se zadávaly do servisů. Svědek L. K. uvedl, že v roce 2009 byl studentem a u žalobce vypomáhal bez mzdy. Nevěděl, od koho byly náhradní díly nakupovány. Nepřebíral je. Nevzpomínal si na konkrétní dodání nebo dovezení náhradních dílů. O záznamech, konkrétně vyjmenovaných v sešitě „dílňa“ s uvedením dne, vozidla a druhu opravy sdělil, že pokud je v sešitě uveden, tak práce určitě vykonával. Své podpisy u záznamů potvrdil.

Z vyhledávací části daňového spisu krajský soud zjistil, že si správce daně zajišťoval další informace týkající se dodavatelského subjektu TOPAS, spol. s r.o., prostřednictvím dožádaného správce daně. Bylo zjištěno, že dané firmě byla zrušena registraci k dani z přidané hodnoty z moci úřední v roce 1999. Dle živnostenského rejstříkuskončila činnost v režimu živnostenského zákona ke dni 21. 8. 2000. Ze sbírky listin z výkazů zisků a ztrát za rok 2008 bylo dále zjištěno, že předmětem činnosti v roce 2008 bylo provádění bytových a občanských staveb. Dále správce daně prostřednictvím dožádání zjistil, že daná společnost nepodala přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2009, dožádaný správce daně tak neměl o této společnosti žádné informace, neboť nezahajoval žádné úkony za účelem vyměření této daně. V případě další společnosti ARMFOREST, s.r.o., správce daně na základě dožádání zjistil, že jednatel této společnosti je nekontaktní a sídlo společnosti je fiktivní. Společnost nepodala za rok 2009 daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob, podává jen přiznání k dani z přidané hodnoty, ale případné daňové povinnosti k této dani neplní.

Podle § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), má plátce nárok na odpočet daně, pokud jím přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu. V souladu s § 73 odst. 1 téhož zákona nárok na odpočet daně prokazuje plátce daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního předpisu (§ 3 odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů). Za daňový doklad je považován doklad, který je vystaven plátcem za každé zdanitelné plnění mimo jiné i pro jiného plátce, mající náležitosti stanovené v § 28 odst. 2 zákona o DPH. Mezi základní náležitosti daňového dokladu, patří obchodní firma nebo jméno a příjmení, popřípadě název, dodatek ke jménu a příjmení nebo názvu, sídlo nebo místo podnikání plátce, který uskutečňuje plnění.

Při hodnocení shromážděných důkazů vycházel krajský soud ve vazbě na shora uvedenou právní úpravu rovněž ze závazné judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 26. 4. 2011, čj. 8 Afs 49/2010-58. Vyplývá z ní, že v důkazním řízení je třeba především vyhodnotit, zda se skutečně o dodávky zboží, které žalobce účtoval a uplatnil z nich nárok na daňový odpočet, jednalo.

Pokud tedy žalobce navrhuje jako důkazy výsledky svědků, pak z nich musí být prokazované skutečnosti patrné naprosto konkrétně. V případě, že svědci hovoří pouze v obecné rovině a nelze z jejich výpovědi najisto zjistit, kdo zboží a v jakém časovém okamžiku žalobci předával, není takový důkaz postačující k tomu, aby jím žalobce prokázal opodstatněnost uplatnění ust. § 72 odst. 1 a potažmo i ust. § 73 odst. 1 zákona o DPH. Dle daných ustanovení totiž plátce daně musí přijatá zdanitelná plnění použít pro uskutečnění své ekonomické činnosti a odpočet daně musí prokázat daňovým dokladem vystaveným plátcem daně. V projednávané věci nemá krajský soud ve shodě s názorem žalovaného pochybnosti o samotném nákupu zboží. Navržené důkazy však nesvědčí ve prospěch jeho tvrzení, že zboží převzal od subjektu uvedeného na daňových dokladech. Žalobce tudíž nedodržel podmínku danou ust. § 73 odst. 1 zákona o DPH, tedy že koupě zboží byla prokázána daňovým dokladem vystaveným plátcem daně. Je samozřejmé, že se na žalobci nelze domáhat odpovědnosti za neplnění povinností vůči státním orgánům ze strany třetích subjektů. Z daňového řízení je však zřejmé, že žalobci nebyly vytýkány tyto nedostatky. Správce daně shledal pochybení na jeho straně z toho důvodu, že neprokázal svoje tvrzení, resp. že navrhované výsledky svědků se nestaly k prokázání tvrzených skutečností dostatečným důkazem. Navržení svědci, jak již bylo shora konstatováno, vypovídali pouze v obecné rovině o způsobu předání zboží a jeho zaplacení. Jejich výpovědi však nelze osvědčit jako důkaz o tom, že zboží předal a daňové doklady vystavil plátce daně, který byl na těchto dokumentech prezentován. A právě v tom spatřuje krajský soud oslabení důkazní pozice žalobce.

K celé záležitosti musí krajský soud konstatovat, že postup žalobce při jeho podnikatelské činnosti především odporuje běžným obchodním vztahům. Jestliže žalobce měl zboží, které dále používal, musel jej evidentně i nakoupit. Jeho povinností související i s určitou dávkou obchodní obezřetnosti pak bylo, aby si ověřil, od koho zboží nakupuje a toto ověření i podložil potřebnými důkazy. Jedině tak pak v budoucnu mohl dostát svým povinnostem ukládaným mu daňovým řádem a potažmo zákonem o DPH. Podle § 92 odst. 2 daňového řádu, daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování, nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Výklad daných procesně právních ustanovení provedl krajský soud v kontextu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. 9 Afs 71/2011). Dle tohoto rozsudku je „dokazování a rozložení důkazního břemene v daňovém řízení postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má některé výjimky – ve věci žalobce je podstatné zejména ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní, podle něhož správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících

věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem (§ 92 odst. 5 písm. c/ daňového řádu). Uvedená zákonná ustanovení v jejich ústavně konformním výkladu vytvářejí vyvážený komplex povinností tvrzení a povinností důkazních mezi daňovým subjektem a správcem daně. K otázce dokazování v daňovém řízení se Nejvyšší správní soud obsáhle vyslovil v rozsudku ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 29/2008 - 88, ve kterém mimo jiné uvedl, že daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti relevantní pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení pak vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v případě stěžovatele pak také z předpisů účetních. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. (...) Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby je jeho hospodaření průkazné, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení náležitě prokázal. ....Pokud daňový subjekt neprokáže, od koho zboží či služby nabyl a jakou částku na jejich pořízení vynaložil, nelze jím deklarované výdaje uznat za daňově uznatelné“.

Hodnocením skutkových okolností projednávané věci v kontextu se shora uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná. Je totiž zřejmé, že žalobce v průběhu daňového řízení neunesl důkazní břemeno, které by podpořilo jeho tvrzení, že náhradní díly nakoupil od plátce daně z přidané hodnoty, neboť neprokázal, od koho vůbec zboží nakoupil. Lze pouze konstatovat, že správce daně v daňovém řízení postupoval v souladu s procesními pravidly, když dbal, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji. Ve smyslu shora uvedeného je pak nepochybné, že důkazní břemeno vázlo na žalobci a ten jej neunesl. Nárok na odpočet daně ve smyslu ust. § 72 zákona o DPH mu tak nemohl být přiznán. Je rovněž zřejmé, že správce daně i žalovaný dostáli všem procesním požadavkům za účelem stanovení daňové povinnosti žalobce v souladu s hmotně právními i procesně právními předpisy.

Z jednotlivých žalobních námitek lze dovodit, že za klíčové žalobce považuje listinné důkazy ve formě dokladů o zaplacení, faktur a dodacích listů. Jak vyplynulo z důkazního řízení, dodavatelé zboží – společnosti TOPAS, spol. s r.o., a ARMFOREST, s.r.o., nepodaly za příslušné zdaňovací období daňové přiznání k dani z příjmů. Nikdo ze žalobcem navržených svědků přitom neprokázal, že by úhrada za dodané náhradní díly byla jakémukoliv zástupci od dodavatele uhrazena. Žalobce se v průběhu daňového řízení snažil předložením sešitu „dílňa“ prokázat, že náhradní díly byly od jmenované společnosti dodány a použity k další činnosti. Ani tomuto názoru nemohl krajský soud přisvědčit. Je sice pravdou, že jednotlivé svědecké výpovědi sporadicky svědčily ve prospěch tvrzení, že jednotlivé opravy byly

v průběhu zdaňovacího období jednotlivými svědky prováděny. I kdyby soud připustil, že se tak stalo, nelze považovat dané skutečnosti za důkaz toho, že použité náhradní díly dodaly právě společnosti TOPAS, spol. s r.o., a ARMFOREST, s.r.o.

Postup žalovaného i správce daně tak krajský soud hodnotí jako zákonný. Prokazování přijetí zdanitelného plnění je sice prvotně záležitostí dokladovou a v této části důkazního řízení žalobce obstál. Nicméně pokud dalšími důkazy příjem zboží od konkrétního dodavatele neprokázal, pak lze mít zato, že soulad skutečného stavu se stavem formálně právním v jeho případě nenastal. Jak již bylo shora konstatováno, po formální stránce perfektní doklady samy o sobě neprokazují uskutečnění v nich uvedené transakce, je-li relevantním způsobem zpochybněna pravdivost v nich uvedených údajů. Správce daně v daném důkazním řízení unesl svoje důkazní břemeno, když na základě navržených důkazů i důkazů, které si v daňovém řízení sám opatřil, vyvrátil věrohodnost, průkaznost a správnost tvrzení žalobce a správnost jím předložených důkazních prostředků.

Krajský soud je názoru, že správce daně zjistil skutkový stav dostatečným a zákonným způsobem, vyvodil z něho logické závěry, které opřel o platné právní předpisy upravující danou problematiku.

Ve světle vyslovených právních závěrů pak krajský soud považuje další žalobní námitky za nedůvodné, neboť rozhodnutí o nich by nebylo způsobilé změnit výrok tohoto rozsudku. Jednalo se především o námitku týkající se ověřování totožnosti osob dodávajících náhradní díly, dále námitku ohledně zajišťování dopravy těchto dílů žalobci včetně zajišťování razítek od dodavatele, či nesrovnalostí při pořizování záznamů o jednotlivých jízdách či vozidlech. Tyto námitky žalobcem v podané žalobě podrobně rozebírané nemohou nikterak konečný závěr soudu o absenci dalších důkazních prostředků vyvrátit. Za takto nastolené důkazní situace nelze přisvědčit závěru nepochybně vyslovenému v podané žalobě, dle něhož se žalobci principem věcné shody podařilo prokázat pořízení náhradních dílů právě od shora vzpomínaných dodavatelů. Jak již bylo shora uvedeno, důkazem o zaplacení nemohou být pouze samotné, i když formálně bezvadné, písemné doklady. Pokud žalobce vyslovuje nepochybný závěr, že svědecké výpovědi svědčí ve prospěch jeho tvrzení, že při opravách vozidel používali svědci náhradní díly dodávané shora uváděnými společnostmi, nelze než zdůraznit, že takové závěry ve svědeckých výpovědích nelze dohledat. Stejně tak nelze označit za důvodnou námitku žalobce, že postup žalovaného byl nezákonný, když až v odvolacím řízení zpochybnil věrohodnost obsahu sešitu „dílů“. Daný důkaz totiž v probíhajícím daňovém řízení nelze považovat za rozhodující k prokázání tvrzených skutečností. Rovněž názor žalobkyně, dle něhož zrušení registrace k dani z přidané hodnoty dodavatelských společností nebylo řádně doručeno, není důvodná. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně prezentoval svůj názor o platném doručení daných rozhodnutí a krajský soud na něj v plném rozsahu odkazuje. K tomu ještě dodává, že si žalobce v době údajných obchodů mohl ověřit, zda daná společnost je či není registrována k dani z přidané hodnoty pouze ve veřejně přístupném registru plátců.

Ten spravuje správce daně, který registraci zrušil k danému datu, a dál tedy zmíněná společnost nemohla být v registru vedena.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Z obsahu správního spisu nevyplynulo, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady řízení vznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. února 2014

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu